

No. 7. }

Juli 1887.

{ 13de Aargang.

Phil. 4. 8.

(Indsendt.)

Mel. Den store hvide Flot, vi se.

Giv Agt, o kjære Barn, giv Agt,
 Paa hvad St. Paulus her har sagt,
 Hvad Troens Frugt
 Ved Naadens Tugt
 Gud venter af dig bragt:
 Hvis Jesus i dit Hjerte bor,
 Da vis i Levnet, hvad du tror,
 Og tal kun saa,
 Det kan bestaa,
 Naar dømmes skal dit Ord!
 Staar du med Dommeren i Pagt,
 Som "Sandhed er", saa staa paa Vagt
 Mod Løgn og Tant.
 Hvad der er sandt,
 Derpaa du give Agt!

Hvad ærbart er, derpaa giv Agt
 Og vogt dig vel ved Naadens Magt
 For Fald og Last,
 Der i en Hast
 Fortjener Hvers Foragt.
 Vær Fa'rs og Mo'rs og Lærers Pryd!
 Men har du feilet, saa fortryd
 Gi paa at gaa
 Og Guld opnaa,
 Da er du Engles Fryd.
 Al Verdens Vre kun foragt,
 I Himlen er en større Pragt;
 Spøg Vren der!
 Hvad ærbart er,
 Derpaa du give Agt!

Retfærdig vær imod Enhver,
 Mod Uven, som mod Vennen kjær!
 Søg Ræstens Gavn,
 Stad ei hans Navn,
 Vær hans som dit Besvær!
 Retfærdighed er Lovens Krav,
 Med den skal dømmes Høi som Lav;
 Gjør Ret imod
 Enhver, og god
 Samvittighed kun hav!
 Dog dermed kan du ei bestaa
 For Gud; i Kristi Blod du maa
 For al din Synd
 Og Ondsfabs Dynd
 Retfærdigheden faa.

Vær ren i Gjerning, ren i Ord:
 Rent Hjerte i rent Legem bor.
 Den Renhed, Gud
 I sine Bud

Maa fordre, den er stor.
 Hvem far dt en Ken, hoor Jngen er,
 En Ken for ham, som Alting ser?
 Kun Kristi Blod
 Gjør Staden god,

Alt ren du agtes her.
 I Himlen bli'r en Skjorte bragt
 Saa hvid og ren som Engles Dragt,
 Naar Jesu Bud
 Er friet ud.

Hvad rent er, derpaa agt!

Hvad der er elskeligt og smukt,
 Derpaa giv Agt, saa Guds Buds Tugt
 Gjør, at Enhver
 Dig gjerne ser,

Naar du bær' Mandens Frugt:
 Er venlig, hjærlig, yndig, mild,
 Sagtmodig, tæffeligg og snil.

Paa Kristi Sind
 Læg altid Bind
 Ved Mandens hellig Jib!
 Dog dette Maal du her ei naar,
 Men hist, naar Grens Krands du faar
 Og i fuld Skrud
 Som Jesu Brud
 For Lammet's Throne staar.

Alt, hvad der tales vel om, maa
 Du ogsaa sikkigt agte paa.
 Den onde Mund
 Giv ingen Grund,
 Om det dig vel skal gaa.
 Men om dig Verden dømmes haardt
 Og dig belyver nok saa saart,
 Hvad gjør det mer?
 Du salig er

Til Trods for denne Tort.
 Hvad der for Kristi Skyld er gjort,

For Verden synes fastet bort,
 Men for Guds Dom
 Det tales om
 Som overvættets stort.

Paa hver en Dyb du agte bøv,
 I hvad du tænker, taler, gjør;
 Og Dyb er det,
 Som stemmer ret
 Med Lovens Bud. Men hør:
 "En Hednings Dyb er skinnend' Last";
 Hvor Troen ei paa Gud er fast,
 Der kan man ei
 Gaa Guds Buds Bei;

Ihi Satan holder fast.
 Nei, Dyb er Troens Frugt. Guds Søn
 Den krone vil med Naadelsøn.
 Saa hold Guds Bud,
 Behag din Gud
 Og søg hver Dyb med Bøn!

Hvad der er priseligt og godt,
 Om Verden ser paa det med Spot,
 Ja, i en Sum
 Sand Kristendom,

Derpaa du agte blot!
 Ret Tro, ret Liv, en salig Død
 Er priseligt; men dette flød
 Fra Gud saa god;
 For Kristi Blod

Varmhjerighed du nøb.
 Hans Gjerning, Ord du agte paa,
 Hans Pris, ei din, du søge maa.
 For Thronen hist
 Vil Kronen vist
 For Pris i Glemme gaa.

B. H.

**Hvo, som forbarmer sig over den
 Ringe, laaner Herren, og han skal betale
 ham hans Belgjerning. Ordsp. 19, 17.**

I Aaret 1797 reiste en Kirkeforstander
 fra en liden By, der laa paa Ostgrændsen af
 Staten Vermont i Nordamerika, til en anden,
 der laa paa Vestgrændsen af den samme Stat.
 Da han red over Bjergene hinsides Floden
 Connecticut, mærkede han, at et Uveir var
 ved at bryde løs; han hørte allerede Tordenen
 rulle i det Fjerne og saa, at det snart vilde
 begynde at regne. Saa hurtig, han kunde, red
 han gennem Stoven, han var i; ved dens
 Udkant opdagede han en liden Hytte, som
 han naaede, netop da det begyndte at regne
 voldsomt. Han sprang derfor af Hesten, tog

Sadlen af og stødte sig ind i det lille Hus, hvor der sad en Kone med et lidet Barn.

"Maa jeg søge Ly her for Regnen, gode Kone?" spurgte han høflig.

"Ja, hjertelig gjerne," svarede hun, "min Mand er ikke hjemme, og jeg er bange for at være alene i saadant et skrækkeligt Veir."

"Saa er I bange for Tordenen; det skulde I ikke være; det er jo Gud, der taler til os gennem den, og ham behøve vi ikke at frygte for, naar vi elste ham. — Her bo I langt fra andre Mennesker," foiede han til; "have I fromme Naboer?"

"De nærmeste bo to Mil herfra, og hvor fromme de ere, ved jeg ikke. Hver 14de Dag kommer der nok En og prædiker for dem; min Mand har været der nogle Gange og hørt det; men jeg kan ikke gaa saa langt."

"Saa bryder I Eder maasse heller ikke om det?" spurgte den Rejsende.

"Jo, men jeg ved saa lidt om de Ting; Ingen sige mig Noget om dem."

Medens Tordenen nu rullede, og Regnen piskede ned i Strømme, talte Kirkeforstanderen med hende om disse Ting, der vare hende saa fremmede; og, da Solen igjen skinnede klart, maatte han rejse videre, men opfordrede hende til Slutning til at læse flittig i sin Bibel.

"Jeg har ingen," sagde hun med Taarer i Øinene; "jeg har aldrig haft Raad til at kjøbe nogen."

"Kan I da læse?" spurgte han.

"Ja," svarede hun, "og jeg vilde ogsaa gjerne."

"Stakkels Kone, hvor det gjør mig ondt for Eder — men nu Tak for Eders Gjestfrihed, og lev vel!"

Han tog sin Sadel, gik ud til Hesten og belavede sig paa at ride videre; men, før han kom op paa den, var der en Stemme inden i ham, der sagde: "Denne Kone trængte meget haardt til en Bibel". "Ja, havde jeg blot en til hende," svarede han sig selv, "men jeg har ingen hos mig — Penge har jeg heller ikke; jeg skal bruge Alt, hvad jeg har, paa min Rejse; jeg bliver nødt til at lade det være." Men hvor meget han end snakkede for sig selv,

saa var det, som Nogen holdt ham tilbage, saa han ikke kunde stige i Sadelen, og i denne Vælden faldt det Ord ham ind: *Hvo, som forbarmer sig over den Ringe, laaner Herren, og han skal betale ham hans Belgjerning.*

Dette gjorde Udslaget; han gik rast ind igjen efter at have taget saa mange Penge op af Lommen, som en Bibel kostede, gav Konen dem og bad hende snarest mulig kjøbe en Bibel for dem. Hun saa glad og taknemmelig ud og sagde, at hun nok vidste, hvor hun skulde saa den fra.

Hu fortsatte sin Rejse og kom om Aftenen til et Hus, hvor han fik Natteky baade for sig og sin Hest, og, da han om Morgenens vilde betale, vilde man Intet tage. Egedan gik det ham om Middagen et andet Sted, hvor han fik, hvad han trængte til, uden at de vilde tage en Stilling for det, og endnu et tredje Sted gik det paa samme Maade; og, da han den næste Dag velbeholden kom hjem til sit Hus, havde han endog saa Penge tilovers. Saadan var det aldrig før gaaet ham paa nogen Rejse, og han udbrod ganske forbauset: "Jeg er bleven godt betalt; Herren kan man sikkert laane."

Omtrent halvandet Aar efter havde Kirkeforstanderen Besøg af en Fremmed, der boede mellem Bjergene paa den anden Side Connecticut, og i Samtalens Løb fortalte denne Fremmede om en Kone, der var den alvorligste Kristen i hele Egnen og allerede havde draget Flere med sig. Hun havde fortalt, hvorledes en Mand var kommen ind for at søge Ly for Ulveiret; han havde talt kjærlig og alvorlig med hende og var, efter først at være gaaet bort, vendt tilbage for at give hende Penge til en Bibel. Hun vidste hverken, hvad han hed, eller hvor han boede; men hun var vis paa, at Gud havde sendt ham.

Da Kirkeforstanderen hørte dette, foldede han sine Hænder og sagde:

"Min Gud, hvor du har betalt mig langt over Fortjeneste!"

Den lille Maler.

Arbejderne i Bingsaarden.

Han mener, at han fik altfor Lidt,
 De Andre fik jo det Samme;
 Og de har som han ei slæbt og slikt
 I Solens glødende Flamme.

Men Bingsaardsmanden med Smil om
 Mund
 Ser Tjeneren fast i Diet:

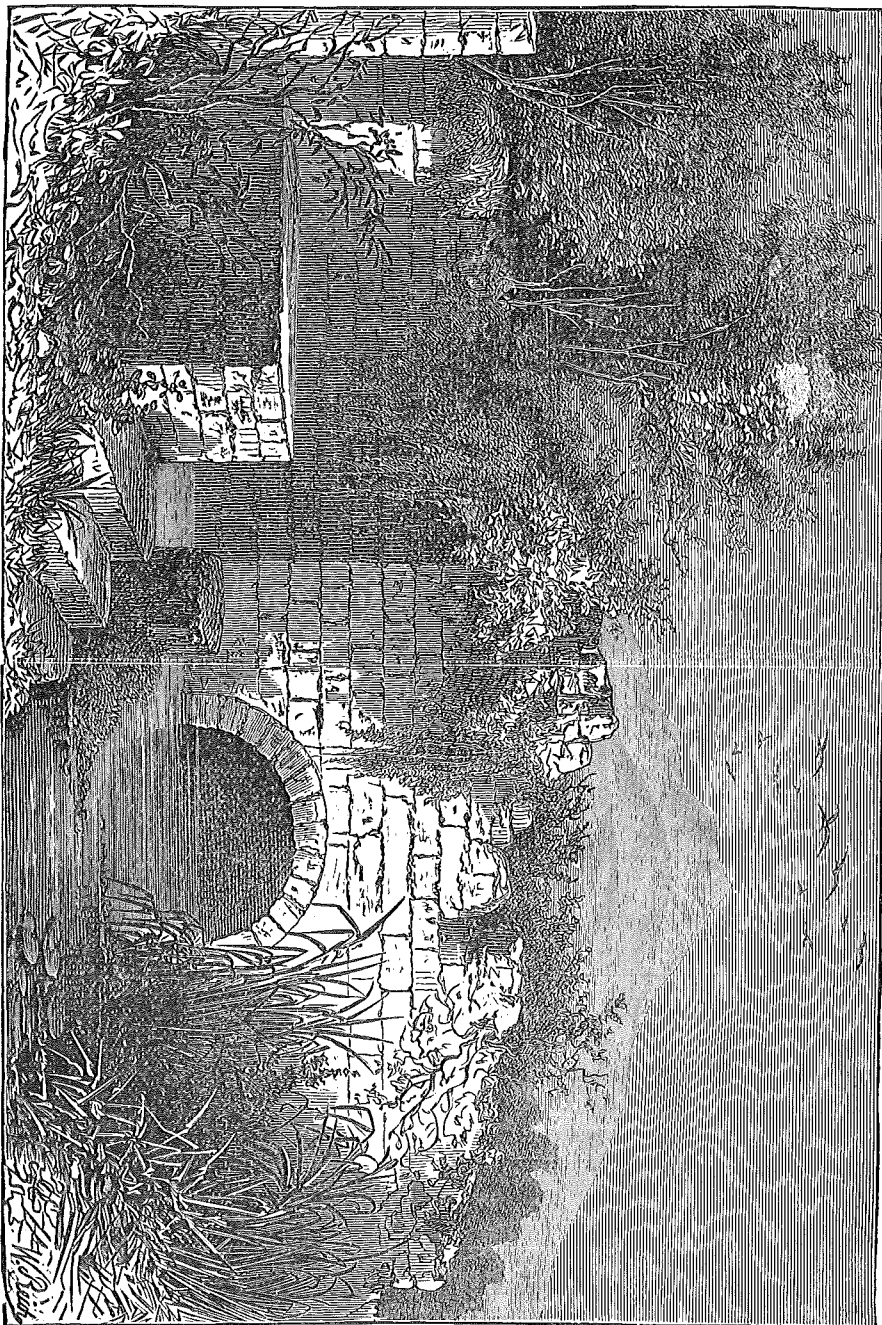
"Ven! jeg gjør ei Uret; hvorfor er du ond?"
 Tag dit, gaf hen, vær fornøjet!"

Et Billed det er paa Livets Raar:
 Guds Vei er for Mange en Gaade;
 Den klares først, naar vi ret forstaaer,
 At Alt, hvad vi har, er — af Naade.

Chr. Bredsdorff.

Siloahs Dam.

(Joh. 9, 7 ff.)

Denne Dam ligger i Abningen af Dalen af Jerusalems Damme. Navnet betyder Torrypoo, som løber mellem Zion i Vest og "Udstrømning", Kildevæld. Dammen faar Moria i Øst. Den er den mest berømte sit Vand fra en underjordisk Kende.

Hvorledes Kongen af Sverrig blev overvunden.

Aarene 1657—58 vare sorgelige for Danmark. Vinteren var ualmindelig streng, al Handel og Bandel stod stille, Havnene vare fyldte med Is, og en fiendlig Hær hærjede Landet fra den ene Ende til den anden.

Det var Isen, som havde forraadt Danmark; den dannede en Bro saa stærk og saa bred, at Karl Gustav, Kongen af Sverrig, var gaaet over Belterne og Sundene, der adskilte de mange Smaaøer. Uforfærdet havde han og hans Tropper vandret over de hvide Flader, der nys havde været stormende Hav; det var en dristig Daad, og de Danse skælvede, da de saa, af hvad Beskaffenhed denne svenske Konge maatte være.

Han var ogsaa en vild og farlig Mand. "En Fyrste bør altid føre Krig," sagde han; "thi paa den Maade fornøier han bedst sine Underfaatter og skrækker sine Naboer." Han havde overfaldet Polen, kæmpet med Preussen, og nu trængte han ind i Danmark. "Vi ville erobre Danmark og bagefter bevise Krigens Nødsnødvendighed," sagde han efter at have ført sine Tropper ind i Landet.

De Danske kunde ikke gjøre nogen synderlig Modstand. De havde hverken nogen Hær samlet eller nogen Hærfører, og den ene By efter den anden faldt i Hænderne paa de Svenske.

Den lille By Nykjøbing paa Falster var en af de sidste, der blev taget, og den blev plyndret og truet med Brand, hvis den ikke kunde udrede den fordreede Brandskat. Men Nykjøbing var fattig, fattigere endnu efter Plyndringen og kunde ikke betale Losesummen.

"Saa skal den brænde," sagde den svenske Konge rolig. "Vore Folk skulle holde Hvile i den i nogle Dage, og saa skal der tændes et Gledesblus, der skal lyse op i hele Danmark!"

Næste Dag var det Søndag. Nu var Karl Gustav jo en lutherisk Fyrste. Han sad jo paa den store kristne Sæls, Gustav Adolfs Throne; hans Folk var et gudfrygtigt Folk, og fra det Dieblit, han besteg Thronen, bekendte han sig at være en kristen

Fyrste; men det var rigtignot en Bekjendelse, der stod i Strid med hans Liv og Handlinger. Om Søndagen gik derfor han og flere af hans Officerer i Kirke. Han bar en simpel Uniform, saa Intet kunde røbe, hvem han var, og Ingen kjendte ham, da han tog Plads mellem Menigheden.

Nykjøbingerne saa nok, at de Fremmede vare Svenske, og forkyttede og nedbøiede gyste de ved Tanken om at skulle bede sammen med sine Fiender, der havde gjort dem saa stor Uret og dræbt deres Nærmeste og Kjæreste.

Prestens Harmes valtes ved dette Syn. Hans veltalende Ord klang gennem Kirkehøvelingen, idet han talte om det ene Menneskes Grusomhed mod det andet, om den umættelige Begjærlighed, der bragte Ild og Sværd over et fredeligt Land; om det uretfærdige Røveri, som dækkedes med en kristen Fyrstes Navn.

"Naar den næste Søndag gik over vor By, vil den ligge i Aske," sagde han, "og vi ville vandre hjemløse om paa Jordens Overflade. Men lad det kun være saa, bedre dog at være elendige, forfrosne og hungrige end vandre i Ere og Overdaadighed med den mørke Plet paa Samvittigheden. Det Menneske, jeg mindst af Alle misunder, er vor ubarmhertige Erobrer."

Meget Mere sagde han, og derefter blev hans Ord mildere og blidere, og hans Dine lyfte, idet han talte til sin grædende Menighed om den Trost, der var tilbage for dem. De vare gaaede bort som det vildefarne Faar; de havde glemt sin Gud i de fredelige, lykkelige Tider; og nu var denne Provens Lid sendt dem for at drage dem tilbage igjen. Deres svære Prøvelser blev sendt dem af en Fader, der havde Medlidenhed med sine Børn."

Man hørte Graad og Hulken i Kirken, da Prædiken var forbi; og, da Menigheden skiltes ad, hørte man der imellem Lyden af faste Fodtrin og en let Klirren af Baaben.

Presten gik til sit Hjem, og trods Alt, hvad han havde sagt, var hans Sind tungt

og trykket. Han kastede sig med et dybt Suk i en stor læderbetruffen Rænestol, og den gamle Kone, som opvarrede ham, saa paa ham med fjærlighedsfuld Uerbødighed.

"J er dødsiraat, kjære Herre," sagde hun til ham, "jeg vil berede Ederes Middagsmad, og saa maa J se at faa en Sovn for Aftenfangen."

"Det er ikke Tider til at sove i," svarede han, idet han tænkte paa den Glendighed, der hvilede over den stakkels By, en Glendighed, som det var hans Pligt at mildne med den himmelske Trost, saa vidt hans fattige Ord kunde række.

En stærk Banken paa Døren bragte ham til at fare op. Den gamle Kone skyndte sig at lukke op, og fire statelige svenske Soldater stod for hende.

"Sig Pastor Leneus *), at Kongen kommer og spiser til Middag hos ham," sagde de.

"Kongen," stammede den gode Kone og tabte næsten Beiret.

"Ja vist, Kongen af Sverrig han, som ogsaa kan blive Konge af Danmark, om det saa skulde behage ham."

Presten traadte nu nærmere. "Sig Kongen," sagde han med ædel Værdighed, "at mit Lands Ulykke ikke har levnet mig Andet end en Haandfuld Væter og et Stykke Flest. Det vilde ikke være passende at byde Kongen saa tarveligt et Maaltid. Sig ham det!"

Derefter vendte han tilbage til sin Stol, urolig og oprørt. Var Karl Gustav end ti Gange Konge, kunde han dog aldrig være en velkommen Gjest under hans Tag.

Imidlertid blev han det dog alligevel.

Ater en Banken paa Døren, og en Officer traadte ind, hvis Ansigt Presten havde lagt Mærke til ved Gudstjenesten blandt Svenskerne. Han kom uden Tvivl med et Bud fra sin Herre; men Officeren sagde ikke et Ord, tog sin Hjelm af og satte sig ned.

"Jeg har sendt det Bud til Kongen, at

det var umuligt, at han kunde spise i mit ringe Hus," sagde Presten staaende op foran den selobudne Gjest og betragtede ham med urolige Blikke.

"Erter og Flest blev der sagt, synes jeg," sagde Svenskeren, "en herlig Ret, og her har vi den — lad os gaa til Bords, Prest. Jeg er Kongen, en ligefrem Mand, som du ser; men — paa min Væ — jeg er sulten."

Han trak Stolen hen til Bordet, medens han talte, og Prestens naturlige Gjestfrihed og Høflighed forbød ham at gjøre nogen Indsigelse. Erterne og Flestet og det grove brune Brød blev sat frem for Monarken, og den gamle Prest opvarte ham i Taushed.

"Sid ned, Prest," sagde Karl Gustav; "jeg er kommen for at tale med dig om din Prædiken imorges. Sid ned, siger jeg, og spis! Ild er det at strides med fastende Mand."

Men kunde Presten ikke spise, saa fik Kongen at mærke, at han kunde tale. Kjækt og aabent kom han frem for sin Gjest med det Samme, han havde sagt i Prædikenen. Han spurgte, hvad Gavn og Hæder det kunde bringe Sverrig, at Nykjøbing blev brændt, en By, hvis eneste Brøde var dens Fattigdom. Han foreholdt ham, at Historien regnede grusomme Seire for en Vanære, men barmhjertige for en Hæder. Han bad Kongen erindre, hvad det var for en Slægt, han tilhørte, en Slægt, hvis største Helt var Gustav Adolf, den barmhjertige Seierherre.

Saa kjækt talte han og med saa ligefremt, naturligt Alvor, at den svenske Konges Sindsstemning efterhaanden forandrede sig fra en halv foragtelig Nysgjerrighed til Roget, der næsten lignede Stamsfuldhed. Hans Forsvarsgrunde om Krigslykken og den Plyndring, han havde lobet sine Soldater, døde hvi paa hans Læber. Han stirrede et Par Minutter Leneus ind i Ansigtet, og derpaa brast han ud i Latter.

"Danmark skulde gjøre dig til sin Rantsler!" udbrød han. "Du er ifandhed en Lordenjøn. Jeg kommer for at faa dig til at tage din Prædiken i dig igjen, og — paa min Væ — du har givet mig en ny."

*) Formodentlig hans efter Dalidens Skik antagne latinske Navn; hans danske Navn var Jesse Jesjen.

"Jeg har givet Eder en Prædiken, Herre Konge," sagde Presten; "men kun Gud kan give Eder et mildt Hjerte."

Med endnu en tort liden Latter og et halvt spøgende Ord tog Kongen Afsted og gik bort med faste Skridt og klirrende Sporer. Presten aabnede sin Bibel for at berede sit Sind til Aftengudstjenesten i Kirken. Der hørte en vældig Anstrengelse til for at samle de urolige Tanker. "Jeg frygter, jeg er en uærdig Tjener for min himmelske Konge, siden jeg lader mig saaledes forstyre af Kongen af Sverrig," sagde han trætt til sig selv. "Herre! hjælp mig at føle mig dig nær, hjælp mig at stole paa dig, hvad der end sker!"

Om Aftenen, da Kirken atter var fyldt med en sorgfuld Menighed, der, som de sagde, havde samlet sig der for sidste Gang, blev et Papir overgivet i Prestens Hænder. Det indeholdt kun disse Ord: "Jeg har erobret Danmark, — Lænaeus har erobret mig — Nyljøbing er frelst."

Tak og Lov steg op til Gud fra den lille Kirke den Aften. Presten læste op det første Kapitel af Pauli Brev til Korinthierne, og hans Stemme skjælvede, da han læste: "Gud er stærkere end Menneskenes Styrke — det for Verden Skrobelige udvalgte Gud for at besjæmme de Stærke —. Hvo sig roser, rose sig i Herren."

Smaaftykker.

En Student og en Løitnant traf sammen. Løitnanten saa haanlig paa Studentens luvslidte Frakke, der var gaaet lidt op i Sømmene, og sagde i en spottende Tone:

"Min Herre, Visdommen titter ud af Deres Frakke."

"Ja," svarede Studenten roligt, "og Dumheden titter ind."

— Tydelighed fremfor Alt. Slagteren til Maleren: "Mal nu mit Navn paa Skildtet med pene Bogstaver og neden for en stor Dyr, saa at man strax kan se, hvad jeg er!"

"Gud elsker en glad Giver."

Gud elsker glade Giver;
Han ser i Sjelen ind,
Men af, kun sjelben bliver
Han va'r det glade Sind.

Det er ei nok at ville,
Nei, der maa Glæde til,
Dg et Par Dine milde
Af Kjærlighedens Ild.

Du, som gav os det Bedste,
Du eiede, din Søn,
Lær os imod vor Næste
At gjøre i Godt Løn!

Ja du, som langtsra kjender
Bort Hjerte ud og ind,
Gud, giv os aabne Jænder
Dg offervilligt Sind!

A. Langstedt.

En Adelsmand sagde engang i et stort Selskab:

"Havde jeg en dum Søn, skulde han være Præst."

"Deres naadige Hr. Fader har været af en anden Mening," svarede en tilstedeværende Præst ham.

Gaade.

Man roger mig ei,
Man steger mig ei
Dg heller ikke mig bager.
Man spiser mig ei,
Man drikker mig ei,
Dog Mange jeg ypperlig smager.
C. Bredsdorff.

Opløsning

paa Gaaden i No. 5:
Stovstjerne.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Kæbri. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.